

การศึกษาช่องทางการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย

A Study on Spreading Ways of The Story of Pao Ching-tien in Thailand

Received: February 11, 2023

Revised: May 09, 2023

Accepted: September 27, 2023

หลี่ เสวี่จื่อ (Li Xuezi)*

กนกพร นุ่มทอง (Kanokporn Numtong)**

จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ (Chatuwit Keawsuwan)***

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทช่องทางการเผยแพร่และลักษณะของช่องทางการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย โดยใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณด้วยคำร้อยละ รวมถึงวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้น โดยรวบรวมจากฐานข้อมูลงานวิจัยในประเทศจีน คือ ซีเอ็นเคไอ (CNKI) และฐานข้อมูลงานวิจัยในประเทศไทย คือ ไทยโจ (ThaiJO) และไทยลิส (ThaiLIS) เครื่องมือเก็บข้อมูลตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามออนไลน์โดยใช้ Google form ผลการวิจัยพบว่า ช่องทางที่มีบทบาทในการแพร่กระจายเรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทยมี 6 ประเภท คือ ละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ้นจิ้น คิดเป็นร้อยละ 97.2 ซึ่งเป็นช่องทางที่สำคัญและมีประสิทธิภาพที่สุด ต่อมาการบอกเล่าเป็นนิทานโดยคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้าง คิดเป็นร้อยละ 62 ละครโทรทัศน์เวอร์ชันภาษาจีนเป็นอันดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 40.8 และอันดับที่ 4-6 คือ สิ่งพิมพ์ภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 36.6 อูปรากกรจีน คิดเป็นร้อยละ 33.1 และอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 31 และช่องทาง 6 ประเภทดังกล่าวต่างมีลักษณะของตนในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้น อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลในการวิจัยศึกษาการเผยแพร่ของวรรณกรรมจีนเรื่องอื่น ๆ ในประเทศไทยได้ในอนาคต

คำสำคัญ : ช่องทางการเผยแพร่, เรื่องเปาบุ้นจิ้น, การเผยแพร่โดยละครโทรทัศน์, การเผยแพร่โดยมุขปาฐะ, ประเทศไทย

* นักศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาตะวันออก ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ / lixuezi2004@hotmail.com

Doctor of Philosophy in Eastern Language, Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Kasetsart University / lixuezi2004@hotmail.com

** รองศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาตะวันออก ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ / kanokporn.n@ku.th

Associate Professor, Ph.D., Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Kasetsart University / kanokporn.n@ku.th

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาตะวันออก ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ / chatu_wits@hotmail.com

Associate Professor, Ph.D., Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Kasetsart University / chatu_wits@hotmail.com

Abstract

This paper mainly focuses on researching the spreading ways of the stories of Pao Ching – tien in Thailand. And it used not only quantitative analysis and the qualitative analysis in this paper. The quantitative data is analyzed using percentage, And the qualitative analysis mainly analyzes the documents related to Pao Ching – tien obtained from the CNKI database of China as well as the ThaiJO database and ThaiLIS database of Thailand. The tool used to collect the information from the sample in this paper was the online questionnaire by Google form. The research found that there were six types of spreading ways for the stories of Pao Ching – tien in Thailand as follows: First is television drama related of Pao Ching – tien, accounted for 97.2%, which is considered the most important and efficient way for spreading the stories of Pao Ching – tien in Thailand. Second is storytelling within families or among friends, which is the second common way with 62% of respondents indicating its usage. The Chinese language television drama is the third way with 40.8%. while Thai language printed materials (36.6%), Chinese operas (33.1%) and the internet (31%) are the ranked fourth to sixth ways, respectively. And each of these six types of ways has its unique characteristics in spreading the stories of Pao Ching – tien in Thailand. In a word, the result of this paper can be used as reference to study the spreading of other Chinese literary works in Thailand in future.

Keywords: The ways of spreading, The stories of Pao Ching – tien, Spreading by TV, Spreading by Word-of-Mouth, Thailand

บทนำ

เปาบุ๋นจิ้นเป็นขุนนางจีนในรัชสมัยจักรพรรดิเหรินจงแห่งราชวงศ์ซ่ง (宋仁宗) ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในบรรดาขุนนางที่เลื่องชื่อที่สุดในประวัติศาสตร์ของจีน เนื่องจากเปาบุ๋นจิ้นเป็นขุนนางที่ซื่อสัตย์ สุจริต ยุติธรรมและวางตัวเป็นกลาง เขาจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของความยุติธรรมและได้รับฉายาว่า “เปาชิงเทียน” (包青天) “เปา” เป็นแซ่ “ชิงเทียน” หมายถึง “ฟ้ากระจ่างใส” เป็นคำยกย่องขุนนางดี ดังนั้น ฉายาดังกล่าวจึงมีความหมายว่า “ท่านเปาผู้พิทักษ์ความยุติธรรมโปร่งใสเหมือนท้องฟ้า” ซึ่งเป็นคำยกย่องที่ชาวบ้านให้ไว้ เพื่อแสดงถึงความเคารพของชาวบ้านที่มีต่อเปาบุ๋นจิ้น นอกจากนี้ชาวไทยยังยกย่องเปาบุ๋นจิ้นว่า “เทพเจ้าแห่งความยุติธรรม”

วรศักดิ์ มหัทธโนบล (Mahatdhanobol, 2016) กล่าวว่า คนไทยที่รู้จักชื่อเปาบุ๋นจิ้นโดยส่วนใหญ่มักผ่านสื่อภาพยนตร์กับละครโทรทัศน์ โดยเฉพาะสื่อละครโทรทัศน์น่าจะทำให้คนไทยได้รู้จักชื่อเปาบุ๋นจิ้นมากกว่าสื่อภาพยนตร์ เพราะละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่าย และไม่ว่าละครชุดดังกล่าวฉายซ้ำกี่ครั้งก็ยังมีผู้ชมจำนวนมากติดตามอยู่เสมอ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยก็เป็นสังคมที่โหยหาความยุติธรรมเหมือนกัน นอกจากนี้ละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ๋นจิ้น ยังมีอิทธิพลต่อสังคมและวัฒนธรรมไทยอย่างมาก เช่น มีผงซึกฟอกยี่หื้อหนึ่งเคยเอารูป

ตัวละครเปาบุ๋นจิ้นเป็นโลโก้ (logo) และตั้งชื่อเป็นเปาบุ๋นจิ้นด้วย นอกจากนี้สมาคมทนายความแห่งประเทศไทยยังเคยนำเอาเรื่อง เปาบุ๋นจิ้น ตอนประหารราชบุตรเขยเงินชื่อเหมย (包公斩驸马) มาแสดงเป็นละครเวที เป็นต้น

หลายสิบปีที่ผ่านมา มีผู้ให้ความสนใจกับการทำงานวิจัย เรื่อง เปาบุ๋นจิ้น มากยิ่งขึ้น แต่ผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเปาบุ๋นจิ้น ทั้งในประเทศจีนและประเทศไทยยังไม่มีผลงานใดศึกษาถึงช่องทางและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทย งานวิจัยที่เกี่ยวกับเปาบุ๋นจิ้นในประเทศจีนสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ 1) การศึกษาความเป็นมาของเรื่องเปาบุ๋นจิ้น 2) การศึกษาเปาบุ๋นจิ้นกับวัฒนธรรมขุนนางสุจริตในประเทศจีน และ 3) การศึกษานิยายคติความและจั่วเรื่องเปาบุ๋นจิ้น ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทยส่วนใหญ่แบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้ 1) การศึกษาค่านิยมต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ในละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ๋นจิ้น 2) การศึกษาการใช้คำในการแปลวรรณกรรม เรื่อง เปาบุ๋นจิ้น ฉบับภาษาจีนเป็นภาษาไทย 3) การเปรียบเทียบวรรณกรรม เรื่อง เปาบุ๋นจิ้น ฉบับภาษาจีนและฉบับภาษาไทย และ 4) การศึกษาอิทธิพลของละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ๋นจิ้น ที่มีต่อสังคมไทย

เนื่องจากเรื่อง เปาบุ๋นจิ้น ได้รับความนิยมมากในประเทศไทยและมีอิทธิพลมากต่อสังคมและวัฒนธรรมไทย รวมถึงความขาดแคลนของงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำงานวิจัย เรื่อง การศึกษาประเภทและลักษณะเด่นของช่องทางที่มีอิทธิพลในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทย โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างเพื่อศึกษาประเภทช่องทางและลักษณะของแต่ละช่องทางที่มีอิทธิพลในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทย และเพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการศึกษาการเผยแพร่วรรณกรรมเรื่องอื่น ๆ ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประเภทของช่องทางที่มีอิทธิพลในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาลักษณะเด่นของแต่ละช่องทางของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทย

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศจีน

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความเป็นมาของเรื่องเปาบุ๋นจิ้น

เหอซานซาน (He, 2018) ศึกษาเรื่อง “ความเป็นมาของความศรัทธาในเปาบุ๋นจิ้น” พบว่า สมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวน เปาบุ๋นจิ้นเริ่มเป็นที่รู้จักกันของชาวบ้าน โดยเริ่มจากบุคคลในประวัติศาสตร์คนหนึ่งกลายเป็นตัวละครในนิทาน และในวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เล่าขานกันในหมู่ชาวบ้าน จนได้รับความเลื่อมใสศรัทธาอย่างมาก โดยเฉพาะสมัยราชวงศ์หมิง ราชวงศ์ชิง และสาธารณรัฐประชาชนจีนได้รับความเลื่อมใสศรัทธามากที่สุด ในสมัยราชวงศ์หมิง ราชวงศ์ชิง เปาบุ๋นจิ้นถูกยกย่องจากขุนนางที่สุจริตกลายเป็นเทพเจ้าผู้มีความสามารถทั้งด้านการตัดสินคดีความคนและการตัดสินคดีความผี ต่อมาในสมัยสาธารณรัฐประชาชนจีนชาวบ้านได้เปลี่ยนแนวคิดใหม่ต่อเปาบุ๋นจิ้น ทำให้เปาบุ๋นจิ้นจากเทพเจ้ากลับมาเป็นบุคคลธรรมดาอีกครั้ง ปัจจุบันชาวบ้านมักให้ความสำคัญต่อเปาบุ๋นจิ้นในด้านความมีคุณธรรมและจริยธรรม ส่วนด้านความเลื่อมใสศรัทธาที่มีต่อเปาบุ๋นจิ้นได้ลดน้อยลง

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับเปาบุ๋นจิ้นและวัฒนธรรมขุนนางสุจริตในประเทศจีน

หลี่เสีียง (Li, 2015) ทำวิจัย เรื่อง “การศึกษาแนวคิดทางกฎหมายอาญาของเปาเจิ้งในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ” พบว่า เปาบุ๋นจิ้นถือว่าเป็นขุนนางสุจริตที่เอาเป็นแบบอย่างได้ เนื่องจากเปาบุ๋นจิ้นนอกจากจะมีความซื่อสัตย์ต่อจักรพรรดิแล้ว ยังมีความยุติธรรมและความเที่ยงตรงต่อกฎหมาย รวมถึงยังเป็นขุนนางที่แข็งแกร่ง ซื่อตรง ไม่ประจบสอพลอ อนึ่ง เปาบุ๋นจิ้นยังมีการปฏิรูปหลายด้าน เช่น ด้านกฎหมาย กฎหมายไม่เพียงแต่มีประโยชน์ต่อการปกครองเท่านั้น ยังควรมีความสะดวกต่อชาวบ้าน คนร่างกฎหมายและคนปฏิบัติกฎหมายควรเป็นบุคคลที่ซื่อตรง สุจริตและไม่สอพลอ ด้านการลงทัณฑ์ การลงทัณฑ์ไม่ควรมีทัณฑ์ฆาตกรรมที่ทารุณโหดร้ายสำหรับนักโทษที่มีการกระทำความผิดไม่ร้ายแรงควรให้โอกาสแก้ตัว แต่สำหรับขุนนางที่ทุจริตควรใช้การลงทัณฑ์ เพื่อตักเตือนขุนนางคนอื่น ๆ

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ของวรรณกรรม เรื่อง “เปาบุ๋นจิ้น”

หลี่หย่งผิง (Li, 2006) ทำการศึกษาวินิจฉัย เรื่อง “การศึกษาการเผยแพร่วรรณกรรมเรื่องเปาบุ๋นจิ้น” ได้นำเสนอว่า ในสมัยราชวงศ์ซ่ง (宋代) ความเจริญรุ่งเรืองของหว่าเซ่อ (瓦舍) หรือภาษาไทย เรียกว่า โรงมหรสพ เป็นพื้นฐานทางสังคมของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้น ส่วนสื่อของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้น อุปรากรปดิกณะในสมัยราชวงศ์หยวน (元杂剧) เป็นสื่อขั้นที่หนึ่งของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้น และวรรณกรรม เรื่อง “เปาหลงถูกงอันฉือฮว่า” (包龙图公案词话) วรรณกรรม เรื่อง “ไป่จียากงอัน” (百家公案) รวมถึงวรรณกรรม เรื่อง “หลงถูกงอัน” (龙图公案) เป็นสื่อขั้นที่สองของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้น และวรรณกรรม เรื่อง “ชิงเฟิงจ๋า” (清风闸) วรรณกรรม เรื่อง “บัววันฮ่วยเหลา” (万花楼演义) และวรรณกรรม เรื่อง “ซานเฮาอู้อี้” (三侠五义) เป็นสื่อขั้นที่สามของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ๋นจิ้นตามลำดับ ในสมัยที่วรรณกรรมเรื่องเปาบุ๋นจิ้นได้รับความนิยม ผู้เผยแพร่หลักของวรรณกรรมเรื่องเปาบุ๋นจิ้นในสมัยโบราณ คือ เจ้าของโรงมหรสพ นักประพันธ์ สมาชิกของสมาคมหนังสือและนักแสดงอุปการต่าง ๆ รวมถึงนักสะสมหนังสือและวงวิพากษ์การเล่านิยาย เป็นต้น

2. งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องเปาบุ๋นจิ้นในประเทศไทย มี 4 ประเภท ดังนี้

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับค่านิยมต่าง ๆ ที่แฝงในละครโทรทัศน์และวรรณกรรม เรื่อง “เปาบุ๋นจิ้น”

พระณัฐกิต มหิสุสโร (อนุรักษตระกูล) และศิริโรจน์ นามเสนา (Phra Natthakit Mahissaro (Anuruktrakoon) & Namsena, 2020) ได้ทำการศึกษา เรื่อง “ความยุติธรรมของเปาบุ๋นจิ้น ตามมุมมองทางพระพุทธศาสนาในมุมมองเชิงพุทธ” พบว่า ความยุติธรรมของเปาบุ๋นจิ้นมีความสอดคล้องในเรื่องกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติที่เรียกว่า นิยาม 5 โดยเฉพาะหลักกรรมนิยาม คือ กฎแห่งการให้ผลของกรรม อีกทั้งคุณธรรมที่ทำให้เกิดความยุติธรรมในเปาบุ๋นจิ้น คือ การปราศจากอคติ 4 ได้แก่ การปราศจากความลำเอียง ด้วยเหตุผลที่ว่าเพราะรัก ไม่ชอบ หลง และกลัว

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับอิทธิพลของวรรณกรรมหรือละครโทรทัศน์ เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” ที่มีต่อ

สังคมไทย

ภัทรภณ ศิลารักษ์ (Silarak, 2021) นำเสนอว่า ปัจจัยด้านเนื้อหาจากวรรณกรรมจีน เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทยของเยาวชนในประเทศไทย และการรับรู้คุณค่าด้านเนื้อหาจากวรรณกรรม เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทยของเยาวชนในประเทศไทย

โดยสรุปว่า ไม่ว่าจะ เป็นภาพยนตร์ เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” หรือเป็นวรรณกรรม เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” ล้วนมีอิทธิพลต่อสังคมไทยและวัฒนธรรมไทย

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแปลหนังสือ เรื่อง “เปากงอัน” ฉบับ

ภาษาไทย

สิริรัตน์ นวกสถิตวงศ์ (Navakasathitwong, 2013) ศึกษาวิเคราะห์หนังสือ เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” ฉบับภาษาไทย พบว่า ผู้แปลมีการใช้กลวิธีการแปลแบบทำให้กลมกลืน (domestication) และการแปลแบบรักษาความต่าง (foreignization) สำหรับหนังสือ เรื่อง “เปากงอัน” เนื้อหาที่พรรณนาด้วยคำคุณศัพท์และวัฒนธรรมจีนที่คนไทยเข้าใจยาก ผู้แปลใช้วิธีการแปลแบบทำให้กลมกลืนในการแปล เช่น เวลา หน่วยงาน หน่วยงานน้ำหนัก และระบบการสอบเพื่อคัดเลือกขุนนาง เป็นต้น สำหรับคำศัพท์เฉพาะและวัฒนธรรมจีนที่คนไทยเข้าใจได้ ผู้แปลจะใช้วิธีการแปลแบบรักษาความต่างในการแปล เช่น คำวลีและสุภาพจิต ผู้แปลจะใช้วิธีการแปลแบบรักษาความต่างในการแปล แต่สำหรับคำศัพท์เฉพาะและชื่อเทศกาลต่าง ๆ ผู้แปลใช้วิธีแปลแบบทับศัพท์โดยลดเสียงด้วยภาษาแต่ใจ นอกจากนั้นผู้แปลยังมีการใช้กลวิธีการแปลแบบเพิ่มเติมข้อความ (amplification) และการแปลแบบตัดข้อความทิ้งไม่แปล (omission) เช่น สำหรับโครงเรื่องที่โหดร้ายและโศกเศร้าอย่างน่าเวทนาเกินไป ผู้แปลจะละทิ้งไม่แปล และสำหรับเนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธและกฎหมายไทย ผู้แปลก็จะเพิ่มเติมข้อความเพื่อชวนผู้อ่านครุ่นคิดอย่างลึกซึ้งไปอีก

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบหนังสือ เรื่อง “เปาเล่งกุงอัน” ฉบับภาษาจีน

และฉบับภาษาไทย

หย่งชิง พาน (Pan, 2016) ได้ศึกษาเปรียบเทียบหนังสือ เรื่อง “เปาเล่งกุงอัน” ฉบับภาษาจีน และฉบับภาษาไทย พบว่า ในหนังสือ เรื่อง “เปาเล่งกุงอัน” ฉบับภาษาไทย มีความคล้ายคลึงกันกับฉบับภาษาจีนในด้านโครงเรื่องและในด้านการสะท้อนถึงสังคมของชาวจีน จากเนื้อหาวรรณกรรม เรื่อง “เปาเล่งกุงอัน” ทั้งฉบับภาษาไทยและฉบับภาษาจีนก็มีความคล้ายคลึงกันเช่นกัน ทั้งสองฉบับนี้ล้วนมีการสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการพิจารณาความในศาลจีนสมัยโบราณ วิถีชีวิต ความเชื่อ การยึดถือศีลธรรม ฐานะของสตรีชาวจีนและปัญหาสังคมของชาวจีนในสมัยโบราณด้วย นอกจากนี้ทั้งสองฉบับดังกล่าวมีความแตกต่างกันในรายละเอียดบางส่วนของเนื้อหา เช่น ส่วนที่เป็นสารัตถะ ความขัดแย้ง เหตุการณ์ ผลการตัดสินตัวละคร ฉาก และบทสนทนา เป็นต้น

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้จะศึกษาช่องทางการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย โดยใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ร่วมกับวิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยมีวิธีการศึกษาตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเรื่องช่องทางการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทยด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองด้วยกูเกิลฟอร์ม
2. ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาด้วยวิธีหาค่าร้อยละ (percentage) โดยใช้เครื่องมือทางสถิติ Microsoft Excel
3. ศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทยของแต่ละช่องทางด้วยวิธีการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณร่วมกับวิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ
4. วิเคราะห์ลักษณะของแต่ละช่องทางของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นที่ได้รับความนิยมในประเทศไทยด้วยวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพโดยวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเปาบุ้นจิ้นที่รวบรวมจากฐานข้อมูลงานวิจัยในประเทศจีน ได้แก่ ซีเอ็นเคไอ (CNKI) และฐานข้อมูลงานวิจัยในประเทศไทย ได้แก่ ไทยโจ (ThaiJO) และไทยลิส (ThaiLIS)
5. นำเสนอผลการวิเคราะห์ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ คนไทยที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งรวมทั้งนักเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายที่มีอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 18 ปี และผู้ที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่มีอายุมากกว่า 18 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ คนไทยที่อยู่ในประเทศไทย จำนวน 142 คน โดยเก็บข้อมูลด้วยการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสะดวก (convenience sampling) และใช้วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (non probability sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

บทความวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยการศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เครื่องมือแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งแบบสอบถามส่วนนี้เป็นแบบเลือกตอบ มีจำนวนทั้งหมด 8 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ประสบการณ์การเรียนภาษาจีน และระดับภาษาจีน

ส่วนที่ 2 คำถามที่เกี่ยวกับช่องทางที่กลุ่มตัวอย่างได้รับรู้เรื่องเปาบุ้นจิ้น ประกอบด้วย 6 ข้อ ได้แก่ สิ่งพิมพ์ภาษาจีน ละครโทรทัศน์จีน อนุกรมจีน สิ่งพิมพ์ภาษาไทย ละครโทรทัศน์ไทย และเว็บไซต์

ส่วนที่ 3 ข้อมูลที่เกี่ยวกับความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อเรื่องเปาบุ้นจิ้น และความรู้ที่เกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้นตัวจริง ประกอบด้วย 4 ข้อ ได้แก่ 1) ชอบเรื่องเปาบุ้นจิ้นหรือไม่ 2) สังคมไทยปัจจุบันยังต้องการเปาบุ้นจิ้นหรือไม่ 3) ชื่อจริงของเปาบุ้นจิ้นคืออะไร และ 4) ภูมิลำเนาของเปาบุ้นจิ้นคือที่ไหน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยทำแบบสอบถามออนไลน์ที่สร้างจาก Google forms

2. เมื่อเก็บข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูล
3. นำข้อมูลแบบสอบถามที่ได้มาเรียบเรียงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและประเภทช่องทางการเผยแพร่ของเรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย
4. นำข้อมูลที่เรียบเรียงเรียบร้อยแล้วมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ (percentage) ของแต่ละช่องทางการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทยโดยใช้ Microsoft Excel
5. นำข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเป่าบู้จิ้นที่รวบรวมจากฐานข้อมูลงานวิจัยในประเทศจีน คือ ซีเอ็นเคไอ (CNKI) และฐานข้อมูลงานวิจัยในประเทศไทย ได้แก่ ไทยโจ (ThaiJO) และไทยลิส (ThaiLIS) มาวิเคราะห์เนื้อหาและเขียนบรรยายเชิงพรรณนาผลการวิเคราะห์ลักษณะของแต่ละช่องทางการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยวิธีการหาค่าความถี่ร้อยละโดยใช้ Microsoft Excel
2. วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับช่องทางการที่ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักเรื่องเป่าบู้จิ้นด้วยวิธีการหาค่าความถี่ร้อยละโดยใช้ Microsoft Excel และเขียนบรรยายผลการวิเคราะห์ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis)
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อเรื่องเป่าบู้จิ้น รวมถึงวิเคราะห์ความถี่ที่เกี่ยวกับความจริงของเรื่องเป่าบู้จิ้นด้วยวิธีการหาค่าความถี่ร้อยละโดยใช้ Microsoft Excel และเขียนบรรยายผลการวิเคราะห์ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis)
4. วิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเป่าบู้จิ้นด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) และเขียนบรรยายเชิงพรรณนาผลการวิเคราะห์ลักษณะของแต่ละช่องทางการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามออนไลน์จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 142 คน โดยจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน ระดับภาษาจีนและเชื้อชาติ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยค่าความถี่ร้อยละ ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 142)

	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	ชาย	43	30.3
	หญิง	98	69
	อื่น ๆ	1	0.7

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 142) (ต่อ)

	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
2. อายุ	ต่ำกว่า 18 ปี	14	9.9
	18-29 ปี	6	4.2
	30-39 ปี	28	19.7
	40-49 ปี	64	45.1
	50-59 ปี	26	18.3
	60-69 ปี	3	2.1
	70 ปีขึ้นไป	1	0.7
3. การศึกษา	ไม่มี	0	0
	ประถมศึกษา	0	0
	มัธยมต้น	7	4.9
	มัธยมปลาย	14	9.9
	ปริญญาตรี	67	47.2
	ปริญญาโท	49	34.5
	ปริญญาเอก	5	3.5
4. อาชีพ	ว่างงาน	4	2.8
	ครูหรืออาจารย์	20	14.1
	แม่บ้านหรือพ่อบ้าน	3	2.1
	ข้าราชการ (ยกเว้นครูและอาจารย์)	3	2.1
	พนักงานบริษัท	50	35.2
	นักเรียนหรือนักศึกษา	14	9.9
	พนักงานโรงงาน	1	0.7
	ธุรกิจส่วนตัว	24	16.9
	บัญชี	1	0.7
	อาชีพอิสระ	18	12.7
	อื่น ๆ	4	2.8
5. รายได้ต่อเดือน	ไม่มีรายได้	19	13.4
	ต่ำกว่า 10,000 บาท	5	3.5
	10,001-30,000 บาท	30	21.1
	30,001-50,000 บาท	28	19.7
	50,001-80,000 บาท	27	19
	80,001-100,000 บาท	8	5.6
	มากกว่า 100,000 บาท	25	17.6

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 142) (ต่อ)

รายการ		จำนวน	ร้อยละ
6. ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน	เคยเรียน	64	45.1
	ไม่เคยเรียน	78	54.9
7. ระดับภาษาจีน	พูดไม่ได้ อ่านไม่ได้	81	57
	พูดได้นิดหน่อย อ่านไม่ได้	36	25.4
	พูดได้ อ่านได้นิดหน่อย	20	14.1
	พูดและอ่านคล่องมาก	5	3.5
8. การมีเชื้อสายจีน	มีเชื้อสายจีน	89	62.7
	ไม่มีเชื้อสายจีน	53	37.3

จากตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยทั้งหมด จำนวน 142 คน พบว่า

1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 69 เพศชาย 43 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 และเพศอื่น ๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7

2) ถ้าจำแนกตามอายุ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มอายุ 40-49 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.1 ต่อมาเป็นกลุ่มอายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.7 อันดับที่สาม คือ กลุ่มอายุ 50-59 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.3 หลังจากนั้นเป็นกลุ่มอายุต่ำกว่า 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.9 กลุ่มอายุ 18-29 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.2 กลุ่มอายุ 60-69 ปี คิดเป็นร้อยละ 2.1 และอายุ 70 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 0.7 ตามลำดับ

3) จำแนกตามระดับการศึกษา ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 47.2 ต่อมาเป็นกลุ่มระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 34.5 ต่อมาเป็นกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมปลาย คิดเป็นร้อยละ 9.9 กลุ่มประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 4.9 กลุ่มการศึกษาระดับปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 3.5 และกลุ่มไม่ได้รับการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 0 ตามลำดับ

4) จำแนกตามอาชีพ ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 35.2 ต่อมาเป็นกลุ่มธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 16.9 อันดับที่สามเป็นกลุ่มครูหรืออาจารย์ คิดเป็นร้อยละ 14.1 ต่อมาเป็นกลุ่มอาชีพอิสระ คิดเป็นร้อยละ 12.7 กลุ่มนักเรียนหรือนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 9.9 กลุ่มว่างงานและกลุ่มอาชีพอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 2.8 กลุ่มแม่บ้านหรือพ่อบ้านและกลุ่มข้าราชการ (ยกเว้นครูและอาจารย์) คิดเป็นร้อยละ 2.1 และกลุ่มพนักงานโรงงานและกลุ่มบัญชี คิดเป็นร้อยละ 0.7 ตามลำดับ

5) จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้มีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,001-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.1 อันดับที่สองเป็นกลุ่มรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 30,001-50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 19.7 อันดับที่สามเป็นกลุ่มรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 50,001-80,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 19 ต่อมาเป็นกลุ่มรายได้ต่อเดือนมากกว่า 100,000 บาท คิดเป็น 17.6 กลุ่มไม่มีรายได้ คิดเป็นร้อยละ 13.4 กลุ่มรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 80,001-100,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 5.6 และกลุ่มรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 3.5 ตามลำดับ

6) จำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีน ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ไม่เคยเรียนภาษาจีน จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 54.9 ต่อมาเป็นกลุ่มที่เคยเรียนภาษาจีน จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 45.1

7) จำแนกตามระดับภาษาจีน ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่พูดภาษาจีนไม่ได้และอ่านไม่ได้ จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 57 อันดับที่สองเป็นกลุ่มพูดได้เล็กน้อยแต่อ่านไม่ได้ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 25.4 อันดับที่สามเป็นกลุ่มพูดได้ อ่านได้ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 และอันดับสุดท้ายเป็นกลุ่มพูดและอ่านได้ คล่องมาก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ตามลำดับ

8) จำแนกตามเชื้อชาติ ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนที่เป็นเชื้อสายจีน จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 62.7 ต่อมาเป็นกลุ่มคนที่ไม่เป็นเชื้อสายจีน จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องช่องทางที่ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักเรื่องเปาบุ้นจิ้น

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องช่องทางที่กลุ่มตัวอย่างรู้จักเรื่องเปาบุ้นจิ้น ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องช่องทางที่ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักเรื่องเปาบุ้นจิ้น (n = 142)

รายการ		จำนวน	ร้อยละ
1. คุณเคยอ่านสิ่งพิมพ์เรื่องเปาบุ้นจิ้นฉบับภาษาจีนหรือไม่	เคยอ่าน	5	3.5
	ไม่เคยอ่าน	137	96.5
2. คุณเคยดูละครโทรทัศน์เรื่องเปาบุ้นจิ้นเวอร์ชันภาษาจีนหรือไม่ (เสียงภาษาจีนที่ไม่มีซับไทย)	เคยดู	58	40.8
	ไม่เคยดู	84	59.2
3. เคยมีคนในครอบครัวหรือเพื่อนเล่าเรื่องเปาบุ้นจิ้นให้ฟังหรือไม่	เคยมีคนเล่าให้ฟัง	88	62
	ไม่เคยมีคนเล่าให้ฟัง	54	38
4. คุณเคยชมอุปรากรจีนเรื่องเปาบุ้นจิ้นหรือไม่	เคยชม	47	33.1
	ไม่เคยชม	95	66.9
5. คุณเคยอ่านสิ่งพิมพ์เรื่องเปาบุ้นจิ้นฉบับภาษาไทยหรือไม่	เคยอ่าน	52	36.6
	ไม่เคยอ่าน	90	63.4
6. คุณเคยดูละครโทรทัศน์เรื่องเปาบุ้นจิ้นเวอร์ชันภาษาไทยหรือไม่ (รวมทั้งเสียงภาษาไทยและเสียงภาษาจีนประกอบด้วยซับไทย)	เคยดู	138	97.2
	ไม่เคยดู	4	2.8
7. คุณเคยดูเรื่องเปาบุ้นจิ้นโดยผ่านเว็บไซต์อินเทอร์เน็ตหรือไม่	เคยดู	44	31
	ไม่เคยดู	98	69
8. คุณรู้จักเรื่องเปาบุ้นจิ้นครั้งแรกด้วยช่องทางใด	คนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้างเล่าให้ฟัง	11	7.8
	สิ่งพิมพ์	1	0.7
	ละครโทรทัศน์	125	88
	อุปรากรจีน	5	3.5

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องช่องทางที่ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักเรื่องเปาบุ้นจิ้น พบว่า

1) กลุ่มคนที่เคยดูละครโทรทัศน์เรื่องเปาบุ้นจิ้นเวอร์ชันภาษาจีน มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 และคนที่เคยอ่านสิ่งพิมพ์เรื่องเปาบุ้นจิ้นฉบับภาษาจีน มีจำนวนเพียง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ละครโทรทัศน์เรื่องเปาบุ้นจิ้นเวอร์ชันภาษาจีนและสิ่งพิมพ์เรื่องเปาบุ้นจิ้นฉบับภาษาจีนเป็นสื่อทั้งสองประเภทที่มี

บทบาทในการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย แต่สิ่งพิมพ์เรื่องเป่าบู้จิ้นฉบับภาษาจีนถือว่าเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทยค่อนข้างน้อย เนื่องจากคนไทยส่วนใหญ่อ่านหนังสือภาษาจีนไม่ได้

2) กลุ่มคนที่เคยฟังเรื่องเป่าบู้จิ้นจากการบอกเล่าของคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้าง จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 62 จึงกล่าวได้ว่า การบอกเล่าเป็นนิทานโดยคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้างถือเป็นช่องทางที่สำคัญและค่อนข้างมีประสิทธิภาพในการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย

3) กลุ่มคนที่เคยชมอุปรากรจีน จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 70.4 แสดงให้เห็นว่า อุปรากรจีนยังเป็นสื่อหรือช่องทางที่สำคัญและมีประสิทธิภาพในการเผยแพร่วัฒนธรรมจีน แต่สำหรับเรื่องเป่าบู้จิ้น ในกลุ่มตัวอย่างมีเพียง 47 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 ที่เคยดูอุปรากรจีนเรื่องเป่าบู้จิ้น และจากผลสำรวจทราบได้ว่า คนที่นิยมดูอุปรากรจีนส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนและมีอายุ 50 ปีขึ้นไป จึงกล่าวได้ว่า อุปรากรจีนก็ถือว่าเป็นช่องทางสำคัญประเภทหนึ่งที่มีบทบาทการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในกลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนที่ค่อนข้างมีอายุ แต่ในกลุ่มคนวัยรุ่น อุปรากรจีนจะมีอิทธิพลค่อนข้างน้อยลง

4) คนที่เคยอ่านสิ่งพิมพ์เรื่องเป่าบู้จิ้นฉบับภาษาไทย จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 36.6 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาไทยมีบทบาทในการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย แต่ประสิทธิภาพอาจไม่มาก เนื่องจากคนไทยไม่ค่อยนิยมอ่านหนังสือ (Zhang, 2014: 45)

5) คนที่เคยดูละครโทรทัศน์เรื่องเป่าบู้จิ้นเวอร์ชันภาษาไทย จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 97.2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ละครโทรทัศน์เรื่องเป่าบู้จิ้นเป็นสื่อหรือช่องทางที่สำคัญและมีประสิทธิภาพที่สุดในการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย

6) คนที่เคยดูเรื่องเป่าบู้จิ้นโดยผ่านเว็บไซต์อินเทอร์เน็ต จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31 กล่าวได้ว่าสื่ออินเทอร์เน็ตมีความสำคัญในการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย ถึงแม้ปัจจุบันอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ทุกด้าน แต่สำหรับการเผยแพร่เรื่องเป่าบู้จิ้นในประเทศไทย อินเทอร์เน็ตยังไม่ได้เป็นสื่อหรือช่องทางหลัก และมีประสิทธิภาพในการเผยแพร่ยังค่อนข้างน้อย

7) จากผลการสำรวจของสื่อที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้จักเรื่องเป่าบู้จิ้นเป็นครั้งแรกทราบได้ว่า ช่องทางละครโทรทัศน์เป็นอันดับที่หนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 88 ต่อมาเป็นช่องทางการบอกเล่าให้ฟังโดยคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้าง คิดเป็นร้อยละ 7.8 ช่องทางอุปรากรจีน คิดเป็นร้อยละ 3.5 และช่องทางหนังสือมีจำนวนเพียง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7 ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเรื่องเป่าบู้จิ้นและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเป่าบู้จิ้นตัวจริง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเรื่องเป่าบู้จิ้นและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเป่าบู้จิ้นตัวจริง โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเรื่องเปาบุ้นจิ้นและความรู้เกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้นตัวจริง (n = 142)

	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. คุณชอบดูหรืออ่านเรื่องเปาบุ้นจิ้นหรือไม่	ชอบ	123	86.6
	ไม่ชอบ	19	13.4
2. คุณคิดว่าสังคมไทยปัจจุบันยังต้องการเปาบุ้นจิ้นหรือไม่	ต้องการ	127	89.4
	ไม่ต้องการ	15	10.6
3. ชื่อจริงของเปาบุ้นจิ้นคืออะไร	ไม่ทราบ	56	39.4
	เปาบุ้นจิ้น	10	7
	เปาเจิ้ง	34	23.9
	เปาซิงเทียน	42	29.7
4. บ้านเกิดของเปาบุ้นจิ้นคือที่ไหน	ไม่ทราบ	71	50
	เมืองไคเฟิง มณฑลเหอหนาน	38	26.8
	เมืองเหอฝย มณฑลอานฮุย	33	23.2
	กรุงปักกิ่ง	0	0

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเรื่องเปาบุ้นจิ้นและความรู้เกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้นตัวจริง พบว่า คนที่ชอบดูหรืออ่านเรื่องเปาบุ้นจิ้นมีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 86.6 ส่วนคนที่คิดว่าสังคมไทยปัจจุบันยังต้องการเปาบุ้นจิ้นมีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 89.4 และมีจำนวน 15 คน ที่ตอบว่าไม่ต้องการ คิดเป็นร้อยละ 10.6 คน ที่ตอบไม่ต้องการดังกล่าวสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ คนที่มีรายได้ค่อนข้างสูง ซึ่งส่วนใหญ่มีรายได้ 50,000 บาทขึ้นไป และคนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย สาเหตุอาจเพราะคนสองประเภทนี้ไม่ค่อยพบเรื่องอภินิหารในสังคมและชีวิต เพราะตามทัศนคติของนักวิจัยชาวจีน (Guo, Yang, & Hu, 2017: 120) ระดับรายได้มีอิทธิพลค่อนข้างสูงต่อความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อความสุขและความยุติธรรม ผู้ที่มีรายได้ต่ำมีความรู้สึกต่อความยุติธรรมไวกว่าผู้ที่มีรายได้สูง ซึ่งความไวของผู้ที่มีรายได้สูงที่มีต่อความยุติธรรมมักต่ำกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ เนื่องจากผู้ที่มีรายได้สูงได้เปรียบกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำในด้านทรัพยากรทางสังคม และจากผลการวิจัยของ Wu, Leliveld, and Zhou (2011: 253) พบว่า ระยะห่างทางสังคมมีอิทธิพลมากต่อความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อความยุติธรรมหรือความยุติธรรม คือ ระยะห่างทางสังคมไกล ความไวของบุคคลที่มีต่อความยุติธรรมหรือความยุติธรรมจะต่ำ ตรงกันข้ามระยะห่างทางสังคมใกล้ ความไวของบุคคลที่มีต่อความยุติธรรมหรือความยุติธรรมจะสูง รวมทั้งในส่วนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลายเนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการสัมผัสสังคมค่อนข้างน้อย จึงทำให้ความไวที่มีต่อความยุติธรรมหรือความยุติธรรมค่อนข้างต่ำ

ส่วนชื่อจริงของเปาบุ้นจิ้น คนที่ตอบไม่ทราบ มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 คนที่ตอบเปาบุ้นจิ้นมีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 7 และคนที่ตอบเปาซิงเทียน มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 ซึ่งคำตอบสามข้อนี้เป็นคำตอบผิด โดยภาพรวมมีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 76.1 คนที่ตอบเปาเจิ้งซึ่งเป็นคำตอบถูกมีเพียง 34 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 และส่วนบ้านเกิดของเปาบุ้นจิ้น คนที่ตอบเมืองเหอฝย มณฑลอานฮุย ที่เป็น

คำตอบถูกมีเพียง 33 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 คนที่ตอบไม่ทราบมีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 50 คนที่ตอบ
ไศเพิง มณฑลเหอหนาน มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 และไม่มีคนตอบกรุงปักกิ่ง คนที่ตอบผิดโดยภาพรวม
เป็นจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 76.8

จากผลการวิเคราะห์สามารถทราบได้ว่า คนไทยชอบดูหรืออ่านเรื่องเปาบุ้นจิ้นเป็นส่วนใหญ่ และสำหรับ
สาเหตุที่ชอบดูหรืออ่านเรื่องเปาบุ้นจิ้น จากข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่าง 123 คน ที่ตอบชอบดูหรืออ่านเรื่องเปาบุ้นจิ้น
ในตารางที่ 3 ให้ไว้ในแบบสอบถาม สามารถสรุปและแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ 1) เรื่องสนุกน่าติดตาม 2) เนื้อเรื่อง
สั่งสอนสังคม ให้ข้อคิดสอนใจและค่านิยมต่าง ๆ เช่น ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม การเคารพกฎหมาย และ
คุณธรรม จริยธรรมต่าง ๆ 3) ตัวละครจ่านเจาหน้าตาดีมีเสน่ห์ แต่สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างให้ไว้จำนวนมากที่สุด คือ
เนื้อเรื่องสั่งสอนสังคม ให้ข้อคิดสอนใจและค่านิยมความซื่อสัตย์และความยุติธรรม ส่วนสาเหตุที่ไม่ชอบดูหรืออ่าน
เรื่องเปาบุ้นจิ้น จากข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่าง 19 คน ที่ตอบว่าไม่ชอบดูหรืออ่านเรื่องเปาบุ้นจิ้นในตารางที่ 3 ให้ไว้ใน
แบบสอบถาม สามารถสรุปและแบ่งได้ดังนี้ 1) ภาพไม่สวย 2) แต่ละตอนยาวเกินไป 3) ไม่ชอบดูหนังจีน
4) ไม่ชอบดูหนังเก่า 5) เนื้อเรื่องน่าเบื่อ จากผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้นตัวจริงสามารถทราบได้ว่า
คนไทยส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักตัวตนที่แท้จริงของเปาบุ้นจิ้น ความรู้เกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้นของคนไทย ส่วนใหญ่มาจากละคร
โทรทัศน์หรือวรรณกรรมซึ่งเป็นเนื้อเรื่องที่แต่งขึ้น จึงทำให้คนไทยส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักเปาบุ้นจิ้นตัวจริง ซึ่งแสดงให้เห็น
ทราบว่า ช่องทางการเผยแพร่รูปแบบละครโทรทัศน์เรื่องเปาบุ้นจิ้นมีอิทธิพลและมีประสิทธิภาพที่สุดต่อ
การเผยแพร่ในประเทศไทย

4. ลักษณะของแต่ละช่องทางการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นเห็นได้ว่า ละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ้นจิ้น ฉบับภาษาไทย การบอกเล่าโดย
คนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้าง ละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ้นจิ้น ฉบับภาษาจีน อุปรากรจีนในไทย สิ่งพิมพ์เรื่อง
เปาบุ้นจิ้นฉบับภาษาไทย และอินเทอร์เน็ต เป็นช่องทางที่ค่อนข้างมีอิทธิพลต่อการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้น
ในประเทศไทย การบอกเล่าโดยคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้างเป็นช่องทางที่มีความสะดวกและความยืดหยุ่น
ที่สุดในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้น เนื่องจากช่องทางนี้ไม่ต้องอาศัยเครื่องมือต่าง ๆ และไม่จำกัดเวลา สถานที่
ในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้น สามารถเล่าได้ทุกที่ทุกเวลาตามความสะดวกและไม่จำกัดประเภทผู้ฟัง ซึ่งบุคคล
ทุกช่วงอายุ ทุกอาชีพและทุกชนชั้นเป็นผู้ฟังของการเล่านิทานเรื่องเปาบุ้นจิ้นได้หมด

ละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ้นจิ้น ถือเป็นช่องทางที่มีประสิทธิภาพที่สุดในบรรดาช่องทางการเผยแพร่
เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย เนื่องจากละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่เผยแพร่ทั้งภาพและเสียงซึ่งถือเป็นสื่อที่เข้าถึงได้
ง่ายที่สุด ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่และเด็ก คนที่ได้รับการศึกษาหรือไม่ได้รับการศึกษา ต่างสามารถรับชมได้และได้รับความ
เพลิดเพลินจากการชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” มากกว่าช่องทางประเภทอื่น ๆ แต่ละละครโทรทัศน์เป็น
ช่องทางการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นที่มีการจำกัดเวลาและสถานที่ เพราะเวลาของละครโทรทัศน์เรื่องเปาบุ้นจิ้น
ไม่ได้ออกอากาศโทรทัศน์ทุกเวลา และเครื่องโทรทัศน์ตั้งอยู่ที่บ้านไม่สามารถย้ายไปย้ายมาได้

อุปรากรจีนเป็นช่องทางการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทยอีกประเภทหนึ่ง แต่ปัจจุบันเริ่มเสื่อม
ลงไปแล้ว อุปรากรจีนในไทยมักใช้ภาษาจีนท้องถิ่นในการแสดง ผู้ชมจำเป็นต้องเข้าใจภาษาที่อุปรากรจีนใช้ในการ
แสดง ดังนั้น ผู้ชมของอุปรากรจีนส่วนใหญ่เป็นคนจีนในไทย จากผลการสำรวจของผู้วิจัยพบว่า คนไทยเชื้อสาย

จีนที่เคยดูอุปรากรจีนเรื่องเป่าบุ๋นจิ้นมีจำนวน 35 คน ในจำนวนคนไทยเชื้อสายจีนทั้งหมด 89 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 แต่ในคนไทยที่ไม่ใช่เชื้อสายจีนทั้งหมด 53 คน มีเพียง 12 คน เคยดูอุปรากรจีนเรื่องเป่าบุ๋นจิ้น คิดเป็นร้อยละ 22.6 ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า อุปรากรจีนมักเป็นช่องทางที่เผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในหมู่คนไทยเชื้อสายจีนเป็นหลัก

สิ่งพิมพ์ถือเป็นช่องทางที่มีความยืดหยุ่นอีกประเภทหนึ่งของการเผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในไทย ซึ่งผู้อ่านมีเสรีภาพมากในการอ่านสิ่งพิมพ์ต่างๆ โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ผู้อ่านสามารถอ่านได้ทุกเวลาและทุกสถานที่ตามความสะดวกของผู้อ่าน แต่สื่อประเภทนี้จำกัดผู้อ่าน โดยผู้อ่านย่อมต้องเป็นผู้ที่สามารถอ่านและเข้าใจภาษาไทยหรือภาษาจีนได้ดี ส่วนคนที่อ่านภาษาไทยหรือภาษาจีนไม่ได้ก็จะไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายในการอ่านเรื่องเป่าบุ๋นจิ้น

อินเทอร์เน็ตถือเป็นสื่อรวมเรื่องเป่าบุ๋นจิ้นทุกประเภท เช่น สื่อประเภทมูขปาฐะ ละครโทรทัศน์ อุปรากรจีน สิ่งพิมพ์ เป็นต้น ล้วนค้นหาในอินเทอร์เน็ตได้เช่นเดียวกัน สำหรับผู้อ่าน อินเทอร์เน็ตยังเป็นสื่อที่ค่อนข้างมีความยืดหยุ่นโดยผู้ใช้สามารถกำหนดเวลาและสถานที่ใช้ได้ด้วยตัวเอง ผู้ใช้ยังสามารถเลือกประเภทข้อมูลที่เกี่ยวกับเรื่องเป่าบุ๋นจิ้นได้ตามความต้องการของตน เช่น ละคร เพลง หนังสือหรือข้อมูลประเภทอื่น ๆ

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ช่องทางของการเผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในประเทศไทย หลัก ๆ มี 6 ประเภท คือ การบอกเล่าเป็นนิทานโดยคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้าง อุปรากรจีน สิ่งพิมพ์ เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นฉบับภาษาไทย ละครโทรทัศน์เวอร์ชันภาษาจีน ละครโทรทัศน์เวอร์ชันภาษาไทย และอินเทอร์เน็ต ละครโทรทัศน์ โดยเฉพาะละครโทรทัศน์เวอร์ชันภาษาไทย และการบอกเล่าโดยคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้างถือเป็นช่องทางที่มีอิทธิพลต่อการเผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในประเทศไทยมากที่สุด

สำหรับการเผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในประเทศไทย แต่ละยุคต่างมีช่องทางหลักที่ต่างกัน และตามประเภทช่องทางหลักของการเผยแพร่ การเผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในประเทศไทยสามารถแบ่งเป็น 4 ช่วงระยะเวลา ช่วงแรกคือ ก่อนรัชกาลที่ 4 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่การบอกเล่าเป็นนิทานโดยคนในครอบครัวหรือเพื่อนรอบข้างและอุปรากรจีนเป็นช่องทางหลัก หรือเรียกกันว่าเป็นช่วงที่เผยแพร่โดยมูขปาฐะ ช่วงที่สอง คือ หลังรัชกาลที่ 4 โดยเฉพาะตั้งแต่รัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา สิ่งพิมพ์โดยเฉพาะหนังสือถือเป็นช่องทางสำคัญในการเผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในประเทศไทย เพราะตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ 5 หนังสืออันว่าด้วยเรื่องของเป่าบุ๋นจิ้นโดยมีทั้งเป่าบุ๋นจิ้นเป็นตัวละครประกอบและเป่าบุ๋นจิ้นเป็นตัวละครเอก ถูกแปลเป็นภาษาไทยและพิมพ์จำหน่ายเป็นจำนวนมาก เช่น บัณฑิตยกุล โทงวไฮ้วเพ็งหน้า โทงวไฮ้วเพ็งไซ เปาเล่งกุงอัน เป็นต้น ช่วงที่สาม คือ หลังจากปี ค.ศ. 1976 ที่ละครโทรทัศน์ เรื่อง “เป่าบุ๋นจิ้น” ออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 เป็นต้นมาจนถึง ปี ค.ศ. 2000 โดยเฉพาะเรื่อง “เป่าบุ๋นจิ้น” เวอร์ชันปี ค.ศ. 1994 ของหัวชื่อของไต้หวัน (Chinese Television System of Taiwan) นำเข้ามาฉายในประเทศไทยเมื่อปี ค.ศ. 1994-1995 ทำให้เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นเกิดกระแสนิยมอันยิ่งใหญ่ในประเทศไทย ซึ่งในช่วงนี้ละครโทรทัศน์จึงถือเป็นช่องทางหลักในการเผยแพร่เรื่องเป่าบุ๋นจิ้นในประเทศไทย และช่วงที่สี่ คือ ตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา เนื่องจากอินเทอร์เน็ตได้พัฒนาและแพร่หลายถึงบุคคล

ทั่วไป โดยเฉพาะการแพร่หลายของสมาร์ตโฟน ทำให้อินเทอร์เน็ตกลายเป็นสิ่งที่ผู้คนขาดไม่ได้ อินเทอร์เน็ตจึงเป็นช่องทางหลักของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในปัจจุบันและอนาคต

จากผลของการวิจัยพบว่า การบอกเล่าเป็นนิทานหรือมุขปาฐะเป็นช่องทางสำคัญของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จินหย่ง (Jin, 2018: 58) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การเผยแพร่ของเรื่องสามก๊กในประเทศไทย พบว่านอกจากเผยแพร่ด้วยหนังสือแล้ว วรรณกรรมจีนในประเทศไทยยังมีรูปแบบการเผยแพร่อีกประเภทหนึ่ง คือ การเผยแพร่ด้วยมุขปาฐะ ซึ่งเป็นการเผยแพร่แบบปากต่อปาก และรูปแบบที่เห็นกันบ่อยที่สุดในบรรดารูปแบบการเผยแพร่ของมุขปาฐะก็คือ “การเล่าเป็นนิทาน” ซึ่งเป็นรูปแบบการเผยแพร่ที่มีเสรีภาพมากกว่าการเผยแพร่ด้วยหนังสือ และการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นด้วยมุขปาฐะมักได้รับความนิยมในหมู่ชาวจีนในไทย เพราะสังคมจีนมีวรรณกรรมมุขปาฐะอันตกทอดมาแต่โบราณกาล

ในสมัยที่ไม่ค่อยมีมหรสพประเภทอื่น ๆ อุปรากรจีนจึงเป็นมหรสพหลักของชาวจีนในไทยที่ได้รับความนิยมมาก อุปรากรจีนจึงกลายเป็นช่องทางสำคัญที่มีอิทธิพลมากต่อการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในหมู่ชาวจีนในไทย สมัยอดีต ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรสิทธิ์ อมรวนิชศักดิ์ (Amornwanitsak, 2007: 11) ที่ได้ศึกษา เรื่อง ประวัติการเผยแพร่และอิทธิพลของวรรณกรรมจีนโบราณในประเทศไทย พบว่า ชาวจีนอพยพส่วนใหญ่มาจาก มณฑลทวนกวางตุง มณฑลฮกเกี้ยน และมณฑลไหหลำเป็นหลัก เพราะฉะนั้นอุปรากรจีนแต่จิว อุปรากรจีนกวางตุง อุปรากรจีนฮกเกี้ยนและอุปรากรจีนไหหลำก็ถูกนำเข้ามาในประเทศไทย และเนื่องจากชาวจีนอพยพรุ่นแรก ๆ ส่วนใหญ่มาจากบ้านยากจน ไม่ค่อยมีการศึกษา อุปรากรจีนจึงกลายเป็นช่องทางหลักที่พวกเขาเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วรรณกรรมจีน ศิลปะและวัฒนธรรมจีน ดังนั้น เมื่อพวกเขาตั้งหลักแหล่งในประเทศไทยแล้ว ก็นิยมจ้างจิ๋วจากจีนมาแสดงในประเทศไทย ซึ่งเรื่องที่แสดงมักเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และตำนานของจีนที่มาจากวรรณกรรมพงศาวดารจีน เช่น สามก๊ก ไช่ฮั่น ซวยงัก เปาเล่งถูกงอัน เป็นต้น แต่เนื่องจากมหรสพมีมากมาย หลากหลายในสมัยนี้ รวมถึงคนไทยเชื้อสายจีนรุ่นใหม่ในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้จักภาษาจีน โดยเฉพาะภาษาจีนท้องถิ่นที่ใช้ในการแสดงอุปรากรจีนท้องถิ่น เช่น ภาษาแต่จิว ภาษาฮกเกี้ยน ภาษาไหหลำและภาษาคะเป็นต้น จึงทำให้อุปรากรจีนท้องถิ่นในไทยเริ่มเสื่อมลงไป

ตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ 5 วรรณกรรมจีน เรื่อง เปาเล่งถูกงอัน ถูกแปลเป็นภาษาไทยเป็นต้นมา สิ่งพิมพ์ก็เริ่มมีบทบาทสำคัญมากขึ้นในการแพร่กระจายเรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย หนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องของเปาบุ้นจิ้นมีการตีพิมพ์ออกมาเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะหลังละครโทรทัศน์ เรื่อง เปาบุ้นจิ้น เวอร์ชันปี ค.ศ. 1976 และ เวอร์ชันปี ค.ศ. 1995 ได้ออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 และได้รับความนิยมในประเทศไทย หนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องของเปาบุ้นจิ้นมีการตีพิมพ์ยิ่งมากขึ้น จากผลสำรวจของผู้วิจัย พบว่า หนังสือที่ตีพิมพ์หลังละครโทรทัศน์ดังกล่าวได้รับความนิยมในประเทศไทยสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ หนังสือในงานพระราชทานเพลิงศพ หนังสือปกติ และหนังสือการ์ตูน อย่างไรก็ตามหนังสือถือว่าเป็นช่องทางสำคัญของการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับในหนังสือวรรณกรรมอันเนื่องด้วยเปาบุ้นจิ้นในภาษาไทย (The Literatures about Pao Bun Jin in Thai, 2006: 5) ที่ว่า “ในช่วงที่ภาพยนตร์โทรทัศน์ชุดเปาบุ้นจิ้นกำลังฮือฮามากนั้น มีหนังสือว่าด้วยเรื่องของเปาบุ้นจิ้นวางตลาดหลายฉบับด้วยกัน ส่วนมากเป็นเรื่องการชำระคดีความ หนังสือเหล่านี้มีทั้งที่เอาต้นฉบับเก่ามาพิมพ์ใหม่ หรือปรับจากของเก่าเพื่อให้ดูเป็นฉบับใหม่ ซึ่งทั้งหมดล้วนแปล

หรือแปลงมาจากต้นฉบับภาษาจีน” และยังพบอีกว่าหนังสืออันว่าด้วยเรื่องของเปาบุ้นจิ้นฉบับภาษาไทยที่แปลจากต้นฉบับภาษาจีนในสมัยอดีต รวมแล้วมี 7 เรื่อง นอกจากนี้ในช่วงที่ละครเรื่องเปาบุ้นจิ้นกำลังโด่งดังมากทางโทรทัศน์ “โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปี พ.ศ. 2537-2538” หนังสืออันว่าด้วยเรื่องของเปาบุ้นจิ้นที่ออกมาใหม่นี้มีอีกประมาณ 14 เล่ม ถึงแม้ว่าหนังสืออันว่าด้วยเรื่องของเปาบุ้นจิ้นมีการพิมพ์จำหน่ายเป็นจำนวนมากเช่นนี้ แต่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทยกลับไม่ค่อยดีเท่าไร เนื่องจากคนไทยไม่ค่อยมีวัฒนธรรมการอ่านหนังสือ

เนื่องจากโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่ายที่สุด ละครโทรทัศน์จึงถือว่าเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่สุดในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้นในประเทศไทย อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อช่องทางการเผยแพร่ของเรื่องเปาบุ้นจิ้นประเภทอื่น ๆ ด้วย เช่น ละครโทรทัศน์ เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” ได้รับความนิยมในประเทศไทยทำให้หนังสือเรื่องเปาบุ้นจิ้นตีพิมพ์ออกมาเยอะมากขึ้น แม้กระทั่งหนังสือในงานพระราชทานเพลิงศพยังนำเรื่องเปาบุ้นจิ้นมาตีพิมพ์ อุปรากรจีนแสดงเรื่องเปาบุ้นจิ้นมาในงานต่าง ๆ มากขึ้น รวมถึงเพลงภาษาไทยหลายเพลงยังเอาทำนองของเพลงเปิดและเพลงปิดท้ายของละครโทรทัศน์เวอร์ชันปี ค.ศ. 1995 มาใช้แต่งเป็นเพลงใหม่ เช่น เพลง “เปาบุ้นจิ้น” ของ ตี๋ วสันต์ สิริสุขพิสัย และเพลง “เปาบุ้นจิ้น 1995-คดีคำตระกูลหยาง” ของ ดอน สอนระเบียบ รวมถึงเพลง “เปาบุ้นจิ้น 1995” ของ รอยัล สไปรท์ เป็นต้น

ถึงแม้ว่าข้อมูลหรือเนื้อหาที่เกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้นในอินเทอร์เน็ตจะมีหลากหลายประเภทและจำนวนมาก เช่น วิดีโอ บทความ กระทู้ต่าง ๆ รูปภาพและเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น แต่เป็นสื่อหลักและสำคัญมากในปัจจุบันและอนาคต แต่เนื่องจากผู้ใช้มีเสรีภาพมากในการใช้อินเทอร์เน็ต รวมถึงในอินเทอร์เน็ตมีเนื้อหาหรือรายการบันเทิงประเภทอื่น ๆ หลากหลวมมากมายให้ผู้ใช้เลือก เช่น เกม ภาพยนตร์ เพลง และซีรีส์เรื่องอื่น ๆ เป็นต้น จึงทำให้ผู้คนที่รับชมวิดีโอเรื่องเปาบุ้นจิ้นผ่านอินเทอร์เน็ตยังมีจำนวนไม่มาก และผู้คนที่รับชมวิดีโอหรือค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้น ส่วนใหญ่เป็นผู้คนที่มีความต้องการจริง ๆ แต่ตามการพัฒนาของสังคมสื่ออินเทอร์เน็ตจะเป็นสื่อหลักและสื่อที่สำคัญที่สุดในอนาคต เชื่อได้ว่าสื่ออินเทอร์เน็ตจะมีบทบาทและความสำคัญมากยิ่งขึ้นในการเผยแพร่เรื่องเปาบุ้นจิ้น

References

- Amornwanitsak, Surasit. (2007). **The Spread and Influence of Ancient Chinese Novels in Thailand (中国古代小说在泰国的传播与影响)**. Doctoral dissertation, Zhejiang University, Hangzhou of Zhejiang, China. [in Chinese]
- Guo, Y., Yang, S., & Hu X. (2017). Ideal Balance Versus Realistic Ladder: Social Stratification and Fairness Researches Based on Psychological Perspectives. **Bulletin of Chinese Academy of Sciences (BCAS)**, 32(2): 117-127. [in Chinese]
- He, S. (2018). **Exposition on The Origins of The Worship of Bao Gong**. Master's dissertation, Huaibei Normal University, Anhui, China. [in Chinese]

- Jin, Y. (2018). **Similarity in Form and Difference in Spirit - The Ancient and Modern Transmission of the Romance of the Three Kingdoms in Thailand (形似神异-《三国演义》在泰国的古今传播)**. Beijing: Peking University Press. [in Chinese]
- Li, X. (2015). **A Study of The Criminal Justice Thoughts of Bao Zheng in Northern Song Dynasty**. Master's dissertation, Shandong Normal University, Jinan of Shandong, China. [in Chinese]
- Li, Y. (2006). **The Literary Works About Bao Gong and Its Communication**. Doctoral dissertation, Shaanxi Normal University, Xi'an, China. [in Chinese]
- Mahatdhanobol, Vorask. (2016). **The Real Stories of Pao Ching - Tien (1) (เรื่องจริงของเปาบุ้นจิ้น (1))**. [Online]. Retrieved September 25, 2022 from https://www.matichonweekly.com/column/article_8572
- Navakasathitwong, Sireerat. (2013). **An Analysis of The Thai Translation of Cases of Judge Pao ((包公案) 泰译本分析研究)**. Master's dissertation, Beijing Foreign Studies University, Beijing, China. [in Chinese]
- Pan, Yongxing. (2016). **Bao Long Thu Gong An: An Analytical Study of Language and Relations Between Thai and Chinese Versions (เปาเล่งตงกั้งอัน: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ภาษาและความสัมพันธ์ระหว่างฉบับภาษาไทยกับฉบับภาษาจีน)**. Master's dissertation, Kasetsart University, Bangkok, Thailand.
- Phra Natthakit Mahissaro (Anuruktrakoon), & Namsena, Sirote. (2020). Justice of Bao Qing Tian in The Buddhist View (ความยุติธรรมของเปาบุ้นจิ้นในมุมมองเชิงพุทธ). **Dhammathas Academic Journal**, 20(3): 237-245.
- Silarak, Phattharaphon. (2021). The Perception of Content Value from Chinese Literature "Bao Zheng" Influencing Thai Culture of Youth in Thailand (การรับรู้คุณค่าด้านเนื้อหาจากวรรณคดีจีน เรื่อง "เปาบุ้นจิ้น" ที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทยของเยาวชนในประเทศไทย). **Chinese Language and Culture Journal**, 8(2): 229-240.
- The Literatures about Pao Bun Jin in Thai (วรรณกรรมอันเนื่องด้วยเปาบุ้นจิ้นในภาษาไทย)**. (2006). Bangkok: Sangsan Books.
- Wu, Y., Leliveld, M. C., & Zhou, X. (2011). Social Distance Modulates Recipient's Fairness Consideration in the Dictator Game: An ERP Study. **Biological Psychology**, 88(2-3): 253-262.
- Zhang, C. (2014). **Journey to the West in the Context of Popular Culture of Thailand. (泰国大众文化下的<西游记>)**. Doctoral dissertation, Tianjin Normal University, Tianjin, China. [in Chinese]